

voor ouder

De handen van mijn vader

Je handen spraken eerder dan jij. Ze maakten heel wat stuk was, nog voor iemand had gezegd dat het stuk was, en lagen 's avonds naast je bord, zwaar en tevreden, als gereedschap dat zijn werk had gedaan.

Woorden waren nooit jouw gereedschap. Je zei "kom" en je bedoelde: ik ben er. Je zei "het komt goed", en dan kwam het goed, omdat jij het met je eigen handen zo maakte.

Ik heb je zelden horen zeggen wat je voelde. Maar ik weet hoe het voelt als jij het zadel van mijn fiets vasthoudt en loslaat zonder dat ik het merk. Zo leerde ik rijden. Zo leerde ik vertrouwen.

Nu liggen je handen stil, en pas nu zie ik hoe groot ze waren. Wat ze allemaal hebben gedragen: dozen bij elke verhuizing, kleinkinderen op je schouders, het gewicht van een gezin dat je nooit één keer een last hebt genoemd.

Ik zal ze terugzien in de mijne. In hoe ik een schroef aandraai, een kopje vasthoud, een kind over het hoofd aai zonder iets te zeggen. Wat jij niet zei, heb je ons in handen gegeven.

Dus rust maar, pap. Het werk is gedaan. En wat jij hebt gemaakt, houden wij heel.

Lisanne Kors, Voor ik het vergeet

Je mag dit gedicht gebruiken bij een afscheid, met vermelding van de naam van de dichter. voorikhetvergeet.com